

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

↳ Sserbske njedzelske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihčiziščezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwěrtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

4. njedzela po šwjatej Trojizny. Eut. 6, 36—42.

Wo šmilnosći jow Ješuš rěczy. „Budžće šmilni!“ wón praji a hnydom tež pšchistaji, kotre je šnamjo tuteje šmilnosće, kažte je jejne wašnje, kať móžemy ju nawuťnyć a kať budže šaplacžena. Wopomńmy to wšchitto šašo a budžmy šmilni! Še wšchať najwažnišche našeho kšchecžijanstwa, šo pšchimy wěru š plodami, tež se šmilnosću. Nunje na to dyrbymy hišćeje bóle kěžbowacž. Duž dha:

Budžmy šmilni!

Rospominajmy pšchi tym tuteje šmilnosće

1. šnamjo, 2. wašnje, 3. šchulu, 4. mšdu.

1. „Budžće šmilni, jako tež wašch Wóćez šmilny je“, jow rěka. Šotajšim šnamjo šmilnosće je našch Bóh šam. Kaž šteji napišane: „Ša šym tón Knjes, wašch Bóh; tehodla dyrbicze wy šo šwjecžić, šo byšćeje šwjecži byli, pšchetož ja šym šwjaty“, a šašo: „tehodla dyrbicze wy dokonjeni byčž, runje jako tež wašch Wóćz w njebješach dokonjany je“, tať jow rěka: „budžće šmilni, jako tež wašch Wóćez šmilny je.“ Šemu, po kotrehož podobnosći šmy štworjeni, dyrbymy šo džěń a bóle we wšchěm runacž. Našche čžinjenje dyrbi jeho čžinjenju bóle a bóle podobne byčž. Na našchej šmilnosći dyrbja tať pššnacž, šo mamy šmilneho Boha a šmy po jeho šmilnosći žiwi. Ššmilnosć, šmilnosć, šama šmilnosć, to je rjanosć našcheho Boha. Šžjom Móššajš praji: „Tón Knjes, twój Bóh, je

šmilny Bóh“, a Davit špěwa: „Ššmilny a hnadny je tón Knjes, ščěrplivy a wot wulkeje dobroty.“ Šawoť pať khwali: „mi je šo šmilnosć dostała.“ A my tež tutu šmilnosć wužiwamy wot kolebki hacž do rowa; wona šjewja šo nam w rjaney Božej štwórbje, w žohnowanju, we wodženju našcheho žiwjenja, w Božim šłowje a lubej drohej žyrkwi, w Ješušu, našchim Šbóžniku. A tuta šmilnosć wuliwa šo na wšchittich. „Wón dawa šwojemu šłónzu ššhadžecž nad šlymi a nad dobrymi, a dawa deščežowacž nad prawymi a nad njepawymi.“ Nješšmy to něťto šašo našhonicž mohli? Šinať, žyle šinať pať šwět! Wón čžini wulki rošdžěl mjes tymi, kiž jón lubuja a kiž šo wot njeho šdaluja. Ššwět lubuje šwojich pšchecželow a hidži a hani šwojich njepšchecželow. Niž tať, praji jow Ješuš. Budžće wy šmilni, jako tež wašch Wóćez šmilny je.

2. A wašnje tuteje šmilnosće? Kať ma šo wono šjewicž? Tón Knjes jow wšchelle našpomina, šchtož je je wšchědneho žiwjenja wšate a móže kóždy tež dopjelnicž. „Nješbudžće!“ wón praji. Š tym pať njeha na žadny pad wšchnosći wšcho šudženje šakacž. Ně, jej je wot Boha porucžene, prawy šud džeržecž a šle šchtrašowacž bjes pohladanja na wošobu. Tež njeha š tym Ješuš štaršchimaj prut š rukow wšacž. Dale placž: „Šchtož šwojeho pruta lutuje, hidži šwojeho šyna; šchtož pať jeho lubuje, tón jeho š čžadžom šchwika“. Tež njebudže jow šakacžane, ani wucžerjej, ani hošpodarjej, ani druhemu, to šle kšhostacž a jemu wšchudžom, njeh šo šjewi w hrošnych

šlowach abo knihach abo wobrasach, napschecziwo stupiczi. Ně, to je pschislušnosć kóždeho praweho Božeho džěšća. Tež rěka: „Spytajće wschitko to a dobre šdzerzće!“ Šchtož Jěsuš jow šaczišnje, je tamne njelubosne šudženje, kotrejž šo stawa se šleje wutroby, š luteho hidženja, š teho žadanja, druhemu šchodu naczińiczi na čžesczi a šo šam do šěpscheho šwětla štajiczi. Šak hušto šo to bohuzel stawa a budže 8. kaseń pschěšupjena. Šdyž štaj dwaj hromadu pschisšłoj, hušto dolho njetraje, a na teho a drugeho budže njelubosnje rěčžane a psches to wjele šrudoby naczińjene. Niz tak! „Budžće šmilni“, praji tón Šnješ. „Nješbudžće“, ale wobrocžće wschitko š lešchemu, prošćće a prajće jemu šamemu wschitko w lubosći, a hdyž to njemóžćće, mjelććće. A „nješatamajće!“ Šak by šo tola š nami wschitkimi měło, hdy by Bóh naš hrěšnikow šatamał a njeby nam šwojeho Šžyna pošłal! Šak by bylo, njeby tón pschi wschitkim hidženju čžłowjekow škutk šwojeho wu-žoženja dokonjal! Wón njeje jich tehodla šatamał a tež Šudašča je tši lěta na šmilnej wutrobje nošyl. A my? Ach, šak rucze my hušto šatamamy! Šdyž je nam něchtó šłóšć a šchidwu naczińil, šak jeho šatamamy a wscho šle jemu pschějemy! Šdyž je šo něchtó pschěšchol, šak budže šatamamy, šak njeby ničžo dobreho wjazž na nim bylo. Nješćinja to šamo šaršchi je šwojimi džěćimi? Niz tak, praji tón Šnješ. Budžće šmilni, šnješćće wscho ščěćpliwje, w nadžiji, šo móže šo wschitko hišćće polěpscheczi, šo je w šmjertnej hodžinje hišćće šdychnjenje horje do njeješ kšincžalo: „Šnježe, šmil šo“, prošćće ša nich. A „wodajće!“ Šak je to Jěsuš šam čžinił. Ššwojim nješchecželam je wodal, tež Šětrej, šiz bē jeho šapřel. A my? Ach šak nječa tón a drugi wodaczi a šabyczi! „Wodajće“, šo by dženkša tuto šłowo do wulkeje šwady a nješjednoty našcheho luda, do wschelakich domow kšincžalo, hdyž šu mandželšžy w nješjednocze živi, hdyž šaršchi a džěći lubnych pjenješ dla wjazž nješ šobu njerěčža a šušodžo a wješni šo wjazž nješšrowja. Budžće tola šmilni! Wš nješwěšćće, šak dolho šče hišćće hromadže na puczi. A šěpje je tola, šle čžěćpiczi haczi jo čžinić. A „dawajće!“ Šak je Jěsuš Bohu šwojemu Wótzej šwoju wutrobu a ša naš šwoje žiwjenje dal! Daj jemu nětko tež šwoju wutrobu, šwoje duchowne dary, šwoje šemšte kubla. Štaj wschitko, šam šo a tyč šwojich, do jeho šlužby, twač jeho krašćtvo, pomhaj šhudym, wudowam, ššrotam, ššarym. Šaj, budžće šmilni!

3. A šak to wuknjesh? Tón Šnješ čži to jow tež praji, hdyž čže napomina, šo šam ša šhudeho hrěšnika špošnaczi a šebi prajiczi, šo žyle wot Božej šmilnosće wotwišujesh. Šakle hdyž pošnajesh, šo šy šam š kšudej a šatamanštwu šrašy, budžesh šo šudženja a šatamanja šdzeržez. Šakle hdyž wěšch, šo šam wodacze trjebash, budžesh wodamaczi wuknjeczi. Šakle hdyž wěšch, šo šam Boži hnadny šhlěb jěšch a šy Bohu wjele winojty, dokelž šy wschitko wot jeho šmilnosće dostal, budžesh šam dawaczi. Šdyž šwój hrěch ša hriadu pošnajesh, budža tebi hrěchi drugeho jeno šak šchěška. Šdyž šy w Jěsušu Bohu pošnal a jeho šmilnosć kšwalish, budžesh šam we wschěm šmilny. Šwoje šłowo je potom: šak Bóh mi, šak ja jemu a jeho džěćom. Wutroba budže čžopla, lubošna, bohata, dobročžiwja. Šy šy do morja Božej šmilnosće pohladał, nětko čžezesh tež šmilny być. Šy šy pošnal, šak je Bóh tyšžaz puntow lubosće ša tebe a na tebe šaplacził, tehodla šy nětk šwólniwy, što kšochow abo pjenješčkow šmilnosće

šwojemu Bohu w lubosći š njemu a blišchemu wroczi šplaczić. Čžezesh-li tehodla šmilnosć wuknjeczi, twač šam na Bohu šmilnosć. Šchtož je ju šam na šebi našhonil a je w njej živy, tón hinač njemóže, haczi šam šmilny być.

4. A špodžiwije! Wona budže hišćće šaplacžena. Tón Šnješ praji: „Dobra, natłóčžena, natschajžena a šhopata mēra budže do wascheho kšina data; pschetož runje š tej mēru, š kotrejž wy mēricze, budže wam šašo mēřene.“ Šdyž šmy šmilni, šo nam to tola šako Božim džěćom pschisšeci a je jeno džak ša wschu Bohu šmilnosć. A nětko hišćće wošebita mšda ša tajku šmilnosć. Ale tón Šnješ, šiz naš šnaje a wē, šak šmy šłabi čžłowjekoj a pschi wschěm tež šo praschamy, šchto budže mi ša to, je tehodla hnydom š temu žadanju: „budžće šmilni!“ to šlubjenje pschisšajil: to budže wam derje šaplacžene, šo by naš š tym hišćće š wješčej šmilnosći wabił. A šak někotry je hižom ša šwoju šmilnosć krašnu mšdu namakał: džak a lubosć a čžesczi wot čžłowjekow, žohnowanje a šbože š nješješ dele. A hdyž šu tež tu a tam čžłowjekoj ša wschu šmilnosć nješžakowni a šo šmilnym hišćće wu-šmēja, Bóh tola džerzi, šchtož je šlubil a pschezo pucze namaka, šwoje žohnowanje wobradžiczi. A šakle po šmjerczi, šak budže wón tyč žohnowaczi a pschekrašniczi, šiz šu tu šmilni byli! Tehodla budžmy šmilni! Šbožni šu čži šmilni; pschetož woni šmilnosć dostanu.

Daj, šo bych twuju lubosć, Božo,
Ššchěd woczomaj mēł wobštajnje,
Šo bych to dobre čžinił ložo,
Šo žiwjenje bych šwjecził čži.
Budž trošćat, hdyž šym rošrudženy,
Budž wodžer, hdyž šym šbožowny,
Nješ wumož, hdyž b'du šatraščeny
We čžafu šmjertnej ššachoty.
Šamjeń.

S. w M.

Budž šmilny!

Šłóš: Čžin šo mnu, Šnježe, po hnadze —

Być šmilny, šak našch Wócžez je,
Š to je pucha rjana!
Šdyž dušča tu šo woblecze,
Dha — bójšžy dokonjana —
Šak Bože džěći škutkuje
Šo Šbožnikowym pschisšadže.

Šdžez w šchěšćijanskej wutrobje
Šso lubosć š Bohu hori,
Šam Šnješowy Duch do njeje
Tež lubosć š blišchim štwori,
Šiz hidu w duščach wuhajšča
A drugih šbože pschisšporja.

Šaj, šchěšćžan bratra nješbudži
A njetama, hdyž padže;
Wón praji: Štań a ruku wšmi,
Šso poruczi Božej hnadze!
Wš wschitžy jenak šłabi šmy,
Duž padnjenja šo hladašmy.

Še blišchi šrudžil, ššchidžil naš,
Dha wodajmy to jemu;
A tyšchi jeho čžezki čžaf,

Troscht, pomoz nješmy k njemu;
Njech w horju s nim šmy srudženi,
A ma-li sbože, sradowni.

Sdžež khudy płacze we nusu,
Njech dary šyly trēja,
So potrebnym šo wutrobny
We dżakownosczi hrēja,
Šchtóž khudym šyly šuschil je
Žnje junu róže njebjeske.

Tež brašnych, khorych, hubjonych
Njech s troschtom wofšewjujesch
A pschi jich lěhwach bolostnych
Wichu štyšnosć šobu čujjesch;
Šim tajki wolij šmilenja
Ból ranow wulžy polóža.

O Božo polny šmilenja,
Kiž nasche čžeže mjeišchisch
A s tym, šo nóž saš wotkhadža,
Nam čžašny pschewytk rjeišchisch:
Mje pschetwoť šebi k šnamjenju
A psch mje s bójškej šmilnosćžu!

Sdžež ja kaž Ty tež šmilny šym,
Mam hnadu Božich džečzi,
Tak šo po čžašu sachodnym
Mi wěčzne šwětko šwěčzi;
Šchtóž pak kaž Wóčez šmilny njej,
Tón je s tym njebjó šanfnyš šej.

K. A. Fiedler.

Mišionstwo w naschich němskich kolonijach.

(Roszpominanje po mišionstej hodžinje.)

Ef. 1, 9, 10 reka: „Bóh je nam k wjedženju dał tu potajnosć šwojeje wole po šwojim dobrym špodobanju, šo by předowane bylo, jako tón čžaš bē dopjelnjeny.“ Tajke šłowo Bože nam pschimoła:

1.

Šo Božej woli ma šo nad bratrami a šotrami w naschich kolonijach jeho mjeno pschekrašnicž. Psches 25 lět je šaschlo, šo buchú dalofo psches morjo ležaze krajiny naschemu němskemu khěžorštwu pschidate. Wone buchú s naschim krajom šjednoczene; ludy, kiž tam bydlachu, něhže 14 millionow, šstupichu nam bliže. To bēšche, kaž hdyž šlužobnik do domu šacžehnje: Wón štupi nam s tym bliže, ma šo naš džeržecž, a my mamy k njemu s pscheczelnosćžu stacz, jemu k pomozny byčž, runje kaž je wón nam k šlužbje. Šamne krajiny, wošebje w Afrizy, dyrbjachu nam k šlužbje byčž — dale bóle. Wone maja wšchelate twory, kiž my nimamy: wołmu, gumi a šnate ša dom trjebane kolonialne twory. W dalofošćzi tam dyrbjesche šo šynam nascheho naroda, kiž šo dale bóle roššylnja, nowy dom wotewricž, w šotrymž mohli pschewytk, wostatt, šbože nadeńčž. Ale tež tamnym nowym štawam nascheho šchěrošeho doma mējesche šo šbože dostacz; jich žiwjenje čžiššche, pokornišche bywacz hacž předy; jich duchej pschi džele a rošwucženju šłóncžlo jašnosćže šhadžecž a woni s žyła prawe a hódne štawy čžłowještwa nastacz. Wēšče bylo to wšchitko rjany dobytk. Šola dyrbjeli šo s tym špokojicž? dyrbjala čžesčž, nahladnosćž němskeho luda, šamóženje a nowa šdželanosćž w tamnych hišče nješdželaných krajinach nam došahacz? Šak praji hižom špocžatt čžłowškich štawišnow, šo Bóh čžłowjeka do šahrody Eden šadži, šo by ju dželať. Bóh

to ščini. Š Bohom na šemi dželacz a we wērje do njeho šo hibacz a bēdžicž, to je jeho wola.

Tež nasche kolonije šu wšchelate, podobne Edeney s krašnym lěšom, płódněj bróšdu. Wšohi, pschibóštwu abo druhemu bludej, kaž muhamedanskemu, poddaty lud ma pak jako šchescžijanski jón wobdželacz. Šowšchitkownje mišionste škutkowanje šo tam psched 25 lětami šapocža, w Afrizy wošebje. Mišionarojo tam po šbđži te 2 hacž 3 njedzele jēdžichu. Woni jako póbli hacž na tamnu štronu šemie, kiž mamy my pod nohomaj, s nowej šahorjenosćžu pucžowachu, 4 njedzele po pucžu a hiščeže dlēje, do tak mjenowaneho khěžorškeho Wylemowešo kraja. Šeža wšchaf tam šyly šupow w nješmērnym čžichim ozeanu rošpróšchene a jako šurjata wot paty, to reka nascheje khěžorškeje mozy, šschitowane. Šich mjena šu: Bismarkowe, Šalomonške, Šarianške, Šarolinške šupy, Šamoa a druge. Njech je s molom našpomnjene, šo na 400 ewangeliškich póbštow, (ewangeliškich a katošliškich nimale jenat wjele) tam škutkuje w kolonijach a to na 180 štazijach abo šydlješćžach. Š temu pschińdu wjazny štow šchescžijanskiš pomocnikow s tamnych žylych narodow, čžorneje a bruneje barby.

Bóh čže, šo bychu tamni šo po šwonkownym šoku posbēhnyli a dželacz wukli. Wuknyčž móža. Šladaj, tak bórny po mišionarowym pschińdženju tež šobu ruzny hibaja. W duchu widžu, tak je woštrjedž pusteho kraja pēšne šydlješćžo s dworami nastalo. Šchēroša dróha wot njeho wjedže. Šeť šo šahony lēpje wobšywaja hacž předy. Šyke rnyti hóršow tam w naranškej Afrizy něť jako s pschenžu wobšyte — žołmjaze šahony, kaž pola naš, widžišč. Wēšo šnježerstwo pschede wšchēm krajiny wotanka ša wobšhad, želešnyž, dróhi po wēštej reguli twaricž dawta, tež wunoscht polēpschicž pnta. Šola šchescžijan wuknje: „W pocže šwoješo woblicža dyrbišch šwóji šhlēb jēščž“. Mišionstwo tež wucžetnje ša šyšerjow, šamšarjow a drugih rjemješnikow šaložuje, šo by šhmaných dželaczeryow woczahnylo. Wone jim halke polne derjehicže pschinješe. Šemške šnježerstwo s wojakami a brónjemi pschińdže. Š frutej mozu husto šplahi pschima. Šeťotre wšchaf šu hiščeže w ludžizracžštwje hacž do nowišchich čžašow žitwe byke, kaž čži Šapua. Tež šu šo šbēžki s mjeczom poražowale. Pschi tym buchú bohūžel žyke wšy špalene, čžrjódny wšohich čžłowjetoš do šmjercže šehnaczi. Šoža Šbóžnikowa wucžba pak jim luboščž napschecžitwo nješe. Šiz s brónjemi, ale s šahodnosćžu a ščerpnosćžu čžzedža jich pschewinyčž. Šono je tak, kaž jedny mišionarej ras džesche: Šdyž šy ty pola naš, dha mamy mēr. Mišionstwo čže, šo by Bože mjeno a jeho dobra, hnadna wola šo nad bratrami a šotrami w kolonijach pschekrašniko.

Je twoja macž hiščeže živa?

Bē njedželu a ludžo ke mšchi džeču. Pschetož šwony bēchu hižom dołho wušwonike. Šrunje žyrtwi napschecžitwo pak bēšche šorcžma, a šbđžnik psched nej šedžesche, ruzny psches wutrobno na šchizž položenej, žigaru w hubje a še šazpicžom šladasche, tak ludžo ke mšchi džeja. Duž muž dužy še špēwarššimi nimo pschišchedschi na šbđžnika pohlada, a šbđžnik tež šašo, šo pošmēwšnyšchi, na njeho pohlada, kaž by šebi pomyšlil: Ty šlasnje, šchto hiščeže ke mšchi bēšasch? Muž to pohladnjenje šrošmivšchi štejo wosta a džesche: „Pschecželo, nješasch šobu ke mšchi?“ — „„Nē,““ šabórcža tamón, wobroczi šo a šur psches ramjo dujesche. Muž pak šo dale praschesche: „Pschecželo, ty dže šy šle dny mēł, je twoja macž hiščeže živa?“ Šbđžnik pschēšlapnjeny žufemu mješ woczi pohlada a mjelčesche. „Šdyž by twoja macž tu była, dha by šrudna była“, tamny dale džesche, ničžo wjazny njeprajesche a k žyrtwi džesche. Šbđžnik prošty psched šo šladajo dołho w myšlach šedžesche. Šotom štaže, žigaru přecž čžišny a psches pucž do žyrtwje džesche. — Šo šłowo „macž“ bēšche jeho wutrobu trjechilo.

Bóh samóže pomhacž.

Tam, hdžež kólnje wulkeho pschekupza Scholtz w D. stejachu, bě hižom dlějšču khwilu muž w sedrjenej drascze stal, jako by njewjedzał, hdže ho wobroczič. Jeho woblicžo bě blěde a na njeho ho hladasche, jako by wjazn hašy njesnal, pschetož 8 lět dolho tež na žanu wjazn pschischoł njebě. Wošrjedž jastwinymi murjemi běšče te 8 lět był a dženža běču jeho pušcžili. Ale šcho nětko? Te poslednje 8 lět bě dopósnal, kať hubjena wěz to je, hdyž něchtó swojeho Boha wopuščez. Wjazn hacž juntrócž, bě jemu tež jeho snutskowny hlěb radžil: Wobrocž ho sažo k swojemu Šbóžnikej! Ale nětko tu stejese a mějesche sa to, so sa njeho žana pomoz wjazn njeje. Njemějesche tola nikoho, kiž by ho wo njeho starał, ani starscheju ani bratra ani pschecžela.

Surij, to běšče jeho fšcžene mjeno, chyzsche dale hieč, tola pať sažo stejo wosta. Poslednju njedželu w jastwie bě duchowny k jathm wo tym schpruchu rěčal, kiž drje wšchizn snajachu: „Wolaj ho ke mni w cžahu nusu, dha chzu ja cze wumóz!“ Tuto słowo jemu hišcže we wuschomaj klincžesche a na jene dobo jeho wutroba wolasche: „Božo w njebiešach, pomhaj tež mi!“

Duž — šcho bě to na jene dobo do ropota a hary? Šlaj, wokoło róžka kólnje dwaj spłóščenaj konjej pschihnaschtaj, sa šobu mały knjejški wosňk wlecžo. We wosu pať ničtó njebě, khibu mały, wosobnje šdrasčeny, něhdže třilětny hólčk. Štyšne wclanje bě se wšchěch bokow klyšecž, wšchizn ho bojachu, so ho džěcžo i wosa wucziznje a so rostražene na drohownych kamjenjach morwe ležo wostanje. Ale ničtó šebi njeswěri, spłóščenaju konjom sa wusdu hrabnyč a stajicž. Duž tamny, kiž bě pschi kólni stal, desku i plotu wutorhny a i nej konjomaj napschecžiwu stupi — a taj konjej sastašchtaj.

Se spodžiwanjom běču wokołostejazy tón křobny štut widžili; ale nětko ho psches lud nastróžany wosobny knjes, wšchón šblědnjenn, cžisčesche, hrabny to džěcžo na ho a jo wokołšesche. „Hdže je tón,“ tať ho nětko prašesche, „kiž je mojeho knka psched šmjercžu sathowal?“ Ludžo na Surja potasowachu, a tón bohatty pschekupz stupi k njemu a džesche: „Se słowami nječam ho Wam džakowacž. Wšmicže tole!“ a pschi tym se swojeje móšhne 100 hriwnaršku papjeru wuczahny. „Kať dha rěčazje a hdže bydlieč?“ ho jeho dale prašesche.

„Sa hišcže žaneho bydla nimam,“ Surij struchle wotmolwi. „Wšcho derje,“ pschekupz dale rěčesche, „pschindžče džženža wječzor ke mni — wokoło šednich; tu je moje mjeno!“

Surij njewjedžesche, šcho bě ho jemu stalo. Bě Bóh wopravdže tať rucze jeho próstwu wušlyšchal? Chyzsche wón jeho wumóz? Wón drje chyzsche, ale Surij dyrbjesche nětko potasacž, hacž chze ho tež wón wumóz dacž.

Saťo nětko w korečnje šedžesche a pschezo sažo sa swojim štohriwnarjom w šaku mašasche, jeho wšchelate myšle pschekhodžowachu. Čehodla hagle k pschekupzej hieč, potornje psched nim swoju šandženoscž wotkrcž a šebi šnano nisle džělo wot njeho pschipošacž dacž a ho potom w nim wšchědnje drěcž? Šsnano by lěpje bylo, šebi sa te što hriwnow dobre woblecženje kupicž a potom šam šwój pucž pytač. Čšlowjel w dobrej drascze džě wšchudže wotewriene durje nadeńdže.

Duž jemu něchtó wot šady na ramjo kšepasche a psched nim stejese jeho snaty i přjedawšchich lět, pišar Rudolf, i kotrymž běšče přjedy husto křodžil a wot kotrehož bě picže, hracze a jebanje nawutnył, šchož bě jeho škóncžnje do jastwa pschinješlo. Tón, nětko hišcže wo křuch bóle pschekšepany hacž přjedny, jemu radžesche: „Ach, šcho chzesch pola teho pschekupza, pój so mnu, ja

čzi hižom pomham. Šo runtych pucžach w něčžišchim cžahu ničtó do přědka njepschindže; po šo wijatych to škerje džě!“

Nětko Surij na šchiznym pucžu stejese. Na kotry boť dr e ho šwinje? Džakowano Bohu nade wšchěmi šphtowanjemi šeho njepschecžela dobu. Wječzor w šednich bě pola bohateho pschekupza, jemu na wšchě jeho praščenja wotmolwesche a ničto njesamjelča.

Pschekupz dolho na njeho hladasche, na to temu přjedawšchemu jatemu ruku da a ho prašesche: „Wudu pať ho tež na Waš spušcžecž móž?“ Surij šebi njeswěri šłowczka na to rjež, ale jeno hnuty posticženu ruku klócžesche. „Dobre,“ na to tón pschekupz džesche, „wot džženšnišeho dnja šče Wš pola mje sa džělacžerja pschijaty.“

Džakowny Surij nasajtra na swoje džělo džesche. Wón ho ženje teho kať nej, so bě jo nastupil.

Hdyž bě ho sažo 8 lět minylo, bě Surij pschezo hišcže tam a mějesche cžesčene a wunosčne město. Psches šwoju šwěrnoscž a pilnosčž bě šebi pošne doměrjenje swojeho knjesa dobył a mějesche žonu a džěcži a bě wšchón šbožowny.

Na ščěnje jeho doma pať wot teho cžaha tón schpruch wiša: „Wolaj ho ke mni w cžahu nusu, dha chzu ja cze wumóz a ty dyrbišch mje kšwalicž!“

Bratrowska myšl.

Dwaj bratraj, Šjedrich, i pschimjenom „měrny“, kurwječch Wšchijnanski, a wójwoda Wšlem běšchtaj we swojej mlodošči jene cžělo a jena duscha byloj. Saťo pať pschi rošdželenju krajinom Šjedrich kurwječchowške krajiny, wójwoda Wšlem pať šnadnišchi džěl došta, mješ bratromaj šwada wudryi.

Čěta dolho ho taj bratraj se šwojimaj wójškomaj najwótrišcho bēdžeschtaj. Kurwječch Šjedrich, niž runje „měrny“, chyzsche šwojemu bratrej jeho krajiny i žyla wšacž a ho i wójškom do jeho kraja wali. Wójwoda Wšlem tehodla sa šebje džekacž tyšazow i Čzech na pomoz wša a i nimi krajinu nad Wuldu a k wječzoru šapušcžesche. Nažžalošnišcho rubježne cžrjody w měšče Wera šakhadžachu. Wšlemowe wójško wbohe město do procha a popjela pschewobroczi, pod kotrymž ho pjecž tyšaz njewinowatych cžlowjelow pohrjeba.

Wutupjenje měšta Wery pať i došom wójnu škónczi, kiž je ho „bratrowska wójna“ mjenowala. Saťo kurwječch Šjedrich pschepošdže psched wrota špaleneho měšta pschindže, wosšebny ššélet k njemu stupi a ho jeho prašesche, hacž by kurwječch šebi pschal, so by wón i wosšebnym prošowym wuššelenjom jeneho tyč njepschecželšich wjednikow, šnano wójwodu Wšlema šameho, škóncžowal. Tola kať jara běšče tež tónle na pschecžiwniša šty, šebi tola na to pomyšli, so je wójwoda Wšlem jeho bratr. Njespošojny wón tehodla i hłowu šchafesche a i ruku wotpošajajo i prošchazym šłowom šawoła: „Šatsěl, křož chzesch, jeno mojeho bratra niž!“

Saťo bu wójwodže Wšlemej tole rjane šłowo šdžělene, bu wón hluboko hnuty, a my móžemy šebi myšlicž, so je hacž k šylšam šatorhnyeny był. Wšchón hněw běšče i jeho wutrobny wušchoł. Wobej wutrobje běšchtej k šjednanju šrakej. Psched woběmaj wójškomaj šebi tať dolho džělenaj bratraj wokoło šchije padžeschtaj a ho wokołšeschtaj. To běšče 18. oktobra 1450. Tež křězor ho nad jeju šjednanjom wješelesche.

Kať pětnje a lubošnje je, hdyž bratšja w jenej myšli w hromadže bydla! Kať pětnje w domje, kraju a ludu! A hdžežkuli je Bóh ludži hromadu šwjedł, maju ho woni bratrowsky woběncž k swojemu lěpschemu, kať n. psch. šerbški a němski narod we wosšadach, ewangeliška a katholicška konfesija w gmejnach. Š došom wopať njeje, hdyž ho pohanjo nashči bratšja mjenuja. Tež sa tyč mamy myšle mēra a šboža mēcž.